

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/21/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2616204973
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2616204973.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX. júna XXXX, trvalo bytom C. XXX, zastúpeného advokátom: JUDr. Ľubomír Polák, Hurbanova 18, 905 01 Senica, IČO: 31141978, proti žalovanej: D. A., E. F., nar. XX. decembra XXXX, trvalo bytom G. XXXX/XXD, H., zastúpenej splnomocnencom: I. C. J., nar. XX. septembra XXXX, bytom G. XXX/XX, XXX XX D., o zaplatenie 22.047,70 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Senica z 11. novembra 2021 č. k. 10C/46/2016-456, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o uložení žalovanej povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 21.518,29 eur a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, a v časti o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 21.518,29 eur a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; vo zvyšnej časti konanie zastavil; žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 95,20 %, o výške ktorej súd rozhodne samostatným uznesením. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1, § 101, § 103, § 145 ods. 2, § 149 ods. 4, § 511 ods. 1 až 3, § 853 ods. 1 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Vecne dôvodil, že dňa 30.06.2016 mu bola doručená žaloba, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 22.047,70 eur z titulu následného regresu podľa § 511 ods. 3 O.z. Žalobu odôvodnil tým, že manželstvo strán sporu bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. 4C 148/2007 z 29.10.2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 8.11.2007. Strany sporu si nevyporiadali bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej ako „BSM“) dohodou ani nepodali návrh o vyporiadanie na súd. K vyporiadaniu BSM preto prišlo uplynutím zákonnej 3-ročnej lehoty podľa § 149 ods. 4 O.z., ktorá uplynula dňa 8.11.2010. Strany sporu počas manželstva uzavreli so D. D., K.. Zmluvu o splátkovom úvere č. 0252635088 z 29.9.2005, predmetom ktorej bol úver vo výške 43.152,09 eur. Žalovaná po rozvode sa odmietla podieľať na splácaní tohto úveru. Ku dňu zániku BSM dňa 8.11.2007 bol zostatok nesplateného úveru vo výške 44.095,40 eur. Tento zostatok zaplatil v celej výške žalobca, dlh zanikol ku dňu 28.7.2015. Nakoľko žalobca splnil tento dlh sám, požadoval od žalovanej (ako solidárneho dlžníka) náhradu vo výške jej podielu, v 1/2-ici.

Súd prvej inštancie žalobe vyhovel a vo veci rozhodol platobným rozkazom č. k. 10C 46/2016-27 z 28.10.2016. Proti predmetnému platobnému rozkazu podala žalobkyňa dňa 18.11.2016 odpor, súd platobný rozkaz uznesením č. k. 10C 46/2016-61 z 22.3.2017 zrušil a nariadil vo veci pojednávanie.

Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 10C 46/2016-132 z 3.8.2017, proti ktorému podala žalovaná odvolanie. Odvolací súd uznesením č. k. 25Co 276/2017-171 z 12.12.2018 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaná v podanom odpore uviedla, že nesúhlasí s podanou žalobou. Opísala niektoré právne úkony manželov za trvania manželstva, týkajúce sa BSM, ako aj vznik, zmenu a zánik niektorých zmluvných záväzkov manželov počas manželstva a po zániku BSM. Súčasne poukázala na § 451 ods. 2 O.z. o bezdôvodnom obohatení. Uviedla, že žalobca nemá nárok podľa § 511 ods. 3 O.z., nakoľko uplatneniu uvedeného ustanovenia na vzťah žalobcu a žalovanej predchádza postup podľa § 150 O.z. Bola toho názoru, že žalobca sa svojím postupom snaží bezdôvodne obohatiť na úkor žalovanej a jeho konanie je v rozpore s dobrými mravmi. Taktiež vzniesla námietku premlčania všetkých finančných nárokov žalobcu pred dňom 30.6.2013.

Vykonaným dokazovaním zistil súd prvej inštancie nasledovný skutkový stav veci: Manželstvo žalobcu a žalovanej bolo právoplatne rozvedené dňa 8.11.2007. Strany sporu si nevyporiadali BSM dohodou ani podaním návrhu na súd. K vyporiadaniu BSM preto prišlo až uplynutím zákonnej lehoty dňa 8.11.2010. Pre takéto vyporiadanie BSM platia pravidlá upravené v § 149 ods. 4 O.z. Strany sporu počas manželstva uzavreli so SLSP, a.s. zmluvu o splátkovom úvere č. 0252635088 z 29.9.2005, z ktorého zostal ku dňu zániku BSM dňa 8.11.2007 nesplatený zostatok vo výške 44.095,40 eur. Napriek vyporiadaniu BSM uplynutím zákonnej lehoty žalobca a žalovaná zostali v predmetom zmluvnom záväzku vo vzťahu k veriteľovi solidárnymi dlžníkmi, pričom ich podiely na nesplatenom zostatku úveru boli rovnaké, t. j. vo výške 22.047,70 eur. Celý zostatok úveru splácal žalobca mesačne v jednotlivých splátkach, pričom celý úver vyplatil poslednou splátkou dňa 28.7.2015 vo výške 36.701,25 eur z úveru č. 5073482480, ktorý banka poskytla žalobcovi. Žalovaná sa nepodieľala po zániku BSM na platení zostatku úveru ani čiastočne, žalovaný plnil výlučne a v plnej výške sám, teda aj za žalovanú. V takomto prípade bol oprávnený požadovať od žalovanej náhradu podľa § 511 ods. 3 O.z. a preto sa obrátil so žalobou na súd. Žalobca uviedol, že o vyporiadaní BSM sa so žalovanou nevedeli dohodnúť a návrh na súd nepodal, pretože sa mu žalovaná vyhrážala, že už nikdy neuvidí svoju dcéru a tiež ho navštívili dvaja páni, ktorí mu tvrdo dohovorili, aby sa nato vykašľal. K tvrdeniu žalovanej, že sa s ňou po rozvedení majetkovo nevyporiadal z finančných prostriedkov získaných predajom rodinného domu v L. uviedol, že v prítomnosti žalovanej odovzdal jej otcovi sumu 29.874,53 eur (900.000 Sk). Uvedené potvrdila aj jeho matka, svedkyňa K. B., ktorá vo výpovedi opísala spôsob odovzdania finančných prostriedkov v sume 29.874,53 eur a v sume 6.638,78 eur (200.000 Sk) otcovi žalovanej. Svedkyňa ďalej uviedla, že pri preberaní a odovzdávaní finančných prostriedkov boli prítomní len ona, žalobca a otec žalovanej. Žalobca uviedol, že zostávajúcu časť kúpnej ceny použil na dlhy, ktoré pochádzali z manželstva. Pokiaľ ide o investície do bytu v jeho výlučnom vlastníctve, uviedol, že o nich nemá vedomosť. Svedkyňa v tejto súvislosti uviedla, že žalobca si na tento účel zobral 2 úvery v sume 9.958,18 eur (300.000 Sk) a v sume 3.319,39 eur (100.000 Sk), ktoré boli splatené. Pokiaľ ide o automobil, toto vozidlo bolo jeho otca, nikdy nebol jeho vlastníkom, len na ňom jazdil. Pokiaľ ide o pôžičku pani M., túto zrealizoval sám po zániku BSM. Tieto finančné prostriedky mu boli vrátené. Právny zástupca žalobcu na záver uviedol, že v danom prípade ide o bezdôvodné obohatenie. Do troch rokov od zániku BSM nebolo BSM vyporiadané. Žalovaná podpísala zmluvu o splátkovom úvere č. 0252635088 z 29.9.2005, pričom žiadne záväzky z BSM neuhrádzala. Namietané premlčanie nároku žalobcu neprichádza do úvahy, pretože premlčacia lehota začala plynúť dňa 28.7.2015, teda zaplatením poslednej splátky, keďže podľa ich názoru premlčacia lehota začína plynúť až od momentu uhradenia celého dlhu. V doplnenom dokazovaní žalobca uviedol, že BSM účastníkov sa snažil vyporiadať tak, že prostredníctvom advokátky navrhol vyporiadanie tak, že hnutelné veci patriace do BSM budú patriť účastníkom tak ako ich po zániku BSM užívajú, pričom záväzok vyplatiť pasíva, a to pôžička Dexia banka, a.s. - zostatok 39.951,90 Sk, kontokorent N. O., K. - zostatok 12.810,49 Sk, kontokorent SLSP, a.s. - zostatok 63.785,49 Sk, pôžička D. zostatok 217.138,40 Sk preberie žalobca a hnutelné veci, ktoré užíva žalovaná nadobudne do výlučného vlastníctva ona. Čo sa týka pôžičky poskytnutej SLSP so zostatkom 1.326.460,50 Sk (pasívum, ktorého vyplatenie podnietilo tento spor) účastníci dohody prevezmú každý v polovici. V ďalšom inicioval vyporiadanie BSM prostredníctvom mediátora, kde sa pre rozdielne stanoviská účastníci podľa záznamu z mediácie z 21.12.2007 nedohodli. Žalobca tvrdil, že z finančných prostriedkov patriacich do BSM zapožičkal nebohému otcovi žalovanej sumu najskôr 1.276.500 Sk, neskôr tvrdil, že sa jednalo o 1.100.000 Sk, tak že túto na dvakrát vybral v hotovosti z banky a spoločne so svojou matkou odovzdal v byte otca žalovanej do jeho rúk. Všetky finančné prostriedky, ktoré po zániku BSM predstavovali jej pasíva účastníci minuli spoločne v priebehu trvania manželstva. O tom, že do bytu, ktorý bol v jeho výlučnom vlastníctve mali účastníci investovať sumu 820.040,80 Sk, nemal vedomosť,

nepomínal si na to, že takáto investícia mala byť uplatnená v návrhu dohody na vyporiadanie BSM predloženého advokátom žalovanej.

Žalovaná uviedla, že z dlhov, ktoré vznikli za trvania manželstva, po zániku BSM neuhradila nič, pretože jej žalobca nedovolil z bytu, v ktorom bývali, odniesť hnutelné veci, ktoré jej patrili. Uviedla, že žalobca sa s ňou majetkovo nevyporiadal po predaji bytu, do prerábky ktorého investoval 27.220,37 eur (820,040,80 Sk) patriacich do BSM. Taktiež uviedla, že z prostriedkov patriacich do BSM vyplatil svojmu otcovi 8.763,19 eur (264.000 Sk) za osobný automobil. Taktiež uviedla, že zinkasoval splatenie pôžičky, ktorú poskytli z BSM manželom M.. Spolu s matkou, svedkyňou A. F., popreli, že by žalobca požičal jej otcovi nejaké finančné prostriedky. Zástupca žalovanej na záver uviedol, že sa v celom rozsahu pridŕžajú skutočností a tvrdení obsiahnutých v odpore proti platobnému rozkazu a trvajú na námietke premlčania, nakoľko podľa ich názoru sa premlčujú jednotlivé splátky podľa § 103 O.z. V doplnenom dokazovaní žalovaná uviedla, že nevie presne uviesť na aký účel boli použité finančné prostriedky predstavujúce pasíva účastníkov okrem úveru, ktorý je predmetom tohto konania. Po zániku BSM nič neuhradza, pretože všetko zostalo žalobcovi. Uviedla, že do bytu vo vlastníctve žalobcu bola investovaná suma 820,040,80 Sk pričom účtovné doklady k tejto sume nemá ale pri návrhoch na vyporiadanie BSM žalobca túto sumu nerozporoval. Vyporiadať BSM sa pokúsila prostredníctvom advokáta ktorý vypracoval návrh dohody (16.7.2008) ktorý zostal bez odozvy. Vyporiadanie BSM účastníkov ďalej neriešila, lebo advokát jej povedal, že uplynutím 3-ročnej lehoty to zanikne a všetko pôjde pol na pol. Dodala, že o pôžičke ktorú mal poskytnúť žalobca jej otcovi počas trvania ich manželstva vo výške 1.100.000 Sk nemá žiadnu vedomosť, pričom žalobca sa s touto pohľadávkou do dedičského konania po jej otcovi neprihlásil.

Svedkyňa K. B. matka žalobcu, ktorá viedla jeho účtovníctvo popísala na aký účel bol ten ktorý úver alebo pôžička použitý a kedy bol žalobcom splatený. Vo výpovedi však pri jednotlivých sumách uvádzala rozporné skutočnosti. Podrobne popísala spôsob výberu finančných prostriedkov v sume 1.100.000 Sk z účtu účastníkov, ktoré spoločne so žalobcom dňa 12.12.2006 zaviezli otcovi žalovanej a ktoré mu odovzdali v jeho byte ako pôžičku pričom splácať mal sumu 7.114 Sk čo bola splátka iného úveru účastníkov. Svedkyňa mala vedomosť o tom, že účastníci si vzájomne poslali návrhy na vyporiadanie BSM ako i o tom, že sa pokúsili vyporiadať BSM prostredníctvom mediátora. Svedkyňa A. F., matka žalovanej, uviedla, že nemá žiadnu vedomosť o tom, že by počas trvania manželstva účastníkov mala byť jej manželovi poskytnutá pôžička v sume 1.100.000 Sk, pričom s manželom sa rozprávali o všetkom. O procese vyporiadania BSM účastníkov nemala žiadnu vedomosť, keďže sa o toto nezaujímal.

Z výziev na úhradu dlhu jednotlivých veriteľov (čl. 373 - 378 spisu), ako i z návrhov účastníkov na vyporiadanie BSM súd zistil, že horeuvedené dlhy z úverov a pôžičiek predstavujúce pasíva BSM účastníkov existovali v čase jeho zániku.

Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca sa domáha od žalovanej úhrady polovice splátok úveru, ktorý úver obaja prevzali ako manželia za trvania manželstva od veriteľa D. D. K.. Návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) rozhodnutím súdu v lehote troch rokov od jeho zániku ani jedným z manželov podaný nebol, ani nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou. K vyporiadaniu spoločného majetku sporových strán preto došlo na základe nevyvrátiteľnej právnej domnienky v zmysle § 149 ods. 4 O.z. Aj keď toto ustanovenie rieši pozitívno-právnou úpravou iba existujúci majetok, pôvodne patriaci do BSM, v tomto ustanovení sa zákon nezmieňuje o záväzkoch manželov, ku ktorým súd v rámci širšieho vyporiadania prihliada, pričom môže ísť o záväzky z právnych úkonov, týkajúcich sa spoločných vecí, z absencie právnej úpravy možno vyvodit', že ak došlo k úhrade spoločného dlhu len jedným z manželov zo svojho výlučného majetku, nie je vylúčené, aby sa samostatnou žalobou domáhal plnenia voči bývalému bezpodielovému spoluvlastníkovi, vychádzajúc z toho, že i podiely na spoločnom záväzku sú rovnaké. Preto ak žalobca plnil veriteľovi zo zmluvy o úvere za situácie, v ktorej podiely na dlhu oboch sporových strán sú rovnaké, a to vychádzajúc z fikcie vyporiadania BSM (§ 149 ods. 4 v spojení s § 511 ods. 2 O.z.), žalobca je oprávnený domáhať sa od žalovanej náhrady toho, čo splnil veriteľovi nad rámec svojho podielu (§ 511 ods. 3 O.z.).

Ďalej dôvodil, že z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne, čím potom i záväzky, ktoré tvoria spoločný majetok manželov, plnia obaja manželia spoločne a nerozdielne (§ 145 ods. 2 O.z.). Pri plnení záväzkov patriacich do spoločného majetku manželov majú teda manželia postavenie solidárnych dlžníkov a veriteľ je oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek z nich, z čoho potom vyplýva, že ktorýkoľvek z manželov môže spoločný záväzok splniť sám, čím potom povinnosť druhého manžela voči veriteľovi zanikne (§ 511 ods. 1 veta prvá O.z.). V posudzovanej veci aj po vyporiadaní BSM (tu zákonnou fikciou podľa § 149 ods. 4 O.z.), ktorého predmetom bol aj záväzok manželov voči označenému veriteľovi, zostali obaja manželia solidárnym dlžníkom veriteľa, ktorý bol oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak bol potom veriteľ uspokojený plnením z majetku žalobcu ako solidárneho dlžníka, išlo o plnenie na základe

platného právneho dôvodu. Aj v posudzovanom prípade teda žalobca plnil veriteľovi dlh vlastný, a to ako jeden zo solidárne zaviazaných dlžníkov. Predmetom konania nie je vyporiadanie BSM, a preto sa súd v konaní nezaoberal skutočnosťami, ktorými sa strany sporu domáhali dodatočne upraviť spôsob a rozsah vyporiadania BSM. Vzhľadom na názor odvolacieho súdu, súd vykonal dôkazy navrhnuté stranami sporu (výsluch svedkyň, listinné dôkazy o využití finančných zdrojov za trvania manželstva, a ďalšie). Z takto vykonaného dokazovania súd pre rozpornosť tvrdení účastníkov, ako aj pre rozpory vo výpovedi svedkyne K. B. nemal za preukázané, že k pôžičke vo výške 1.100.000 Sk medzi žalobcom a otcom žalovanej došlo. Takisto nebola hodnoverne preukázaná ani investícia účastníkov v sume 820.040,80 Sk do bytu vo vlastníctve žalobcu, keď nebola verifikovaná účtovnými dokladmi, a väčšina z tejto investície predstavuje hodnotu hnuiteľných vecí, pre ktoré platí fikcia vyporiadania po uplynutí lehoty stanovenej na vyporiadanie BSM.

K námietke žalovanej ku konaniu žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, súd prvej inštancie konštatoval, že obaja rozvedení manželia mali právo usporiadať spoločný majetok dohodou alebo podaním žaloby na súd do troch rokov od zániku manželstva, ani jeden z manželov toto právo bezdôvodne nevyužil. Pasivita žalovanej prispela v rovnakom rozsahu k vzniku sporu z vyporiadania BSM, fikcii podľa § 149 ods. 4 O.z. a k vzniku následného regresného nároku žalobcu. Nie je spravodlivé posudzovať uplatnenie nároku žalobcom za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď vzniknutú situáciu zavinila aj žalovaná. Minimálne zo vzájomných návrhov na vyporiadanie BSM mala vedomosť o výške pasív patriacich do BSM. Súd opätovne zdôraznil, že predmetom konania nebolo vyporiadanie BSM, a teda ani posúdenie usporiadania spoločného majetku strán sporu. Postup súdu podľa § 3 ods. 1 O.z. (dobré mravy) má miesto len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov či uspokojenie iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu, prípadne kedy je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcich sa tak vo vzťahu medzi stranami sporu, ako aj na postavenie niektorej z nich navonok. Vzhľadom na vykonané dokazovanie sa v danom prípade nejedná o výnimočnú situáciu, pri ktorej by bolo dôvodné aplikovať postup podľa § 3 ods. 1 O.z., ktorý fakt bol známy už v čase vyhlásenia prvého rozsudku v tejto veci.

Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci vyvodil súd ten právny záver, že žaloba bola podaná dôvodne. Strany sporu, ako dlžníci, za trvania BSM uzavreli so D. D., K., ako veriteľom, úverovú zmluvu, v ktorej sa zaviazali spoločne a nerozdielne zaplatiť veriteľovi poskytnuté finančné prostriedky v jednotlivých splátkach. Manželstvo strán sporu bolo rozvedené a ich BSM zaniklo s účinnosťou k 8.11.2007. Ku dňu zániku BSM bol zostatok na úvere vo výške 44.095,40 eur. BSM bolo vyporiadané uplynutím zákonom určenej doby dňa 8.11.2010 Pohľadávky a dlhy manželov, ktoré vznikli za trvania ich bezpodielového spoluvlastníctva, sa vyporiadali podľa § 149 ods. 4 O.z. Vyporiadanie týchto práv a povinností sa však týka len vzťahov medzi manželmi a nijako nemôže zasahovať do práv a povinností tretích osôb. Rozvedení manželia majú postavenie solidárnych dlžníkov, a preto pokiaľ žalobca, ako solidárny dlžník, plnil nad rozsah zodpovedajúci jeho podielu na celkovom dlhu, vznikol mu následný regres proti žalovanej. Žalobca uhradil veriteľovi nesplatený zostatok na spoločnom úvere v nepremiľanej výške 43.036,57 eur, pričom podľa § 149 ods. 4 O.z. bol jeho podiel vo výške 21.518,28 eur. Žalobca tak zaplatil veriteľovi sumu 21.518,29 eur nad rozsah zodpovedajúci jeho podielu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, súd zaviazal žalovanú zaplatiť túto sumu žalobcovi.

Účastníci boli zaviazaní zo zmluvy o splátkovom úvere splácať jednotlivé splátky k 20. dňu v mesiaci. Žalobca zobral žalobu v časti premiľčaných splátok v sume 529,41 eur späť. Súd preto konanie v tejto časti zastavil.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 CSP, vecne dôvodil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 22.047,70 eur (100%), v priebehu konania zobral žalobca svoju žalobu v časti o zaplata sumy 519,41 eur späť (2,4 %), čím procesne zavinil zastavenie konania v tejto časti a predmetom konania zostala suma 21.518,29 eur (97,6 %), ktorú súd priznal žalobcovi. Žalobca bol v konaní proti žalovanej úspešnejší, a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,2%, o výške ktorej súd rozhodne samostatným uznesením.

2. Proti tomuto rozsudku zjavne iba v jeho vyhovujúcej časti, ktorou bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 21.518,29 eur a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, a v závislom výroku o trovách konania, podala včas odvolanie žalovaná, s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby v celom rozsahu. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Dôvodila, že právo na vyporiadanie BSM sa nepremiľčuje. Po márnom uplynutí trojročnej lehoty nastupuje nevyvrátiteľná domnienka uvedená v ustanovení § 149 ods. 4 O.z. S prihliadnutím na ust. § 853 ods. 1 O.z. je v zmysle ust. 149 ods. 4 O.z. nutné konštatovať, že právne účinky nevyvrátiteľnej domnienky

platia primerane i na ostatné majetkové práva, pohľadávky a spoločné záväzky. Je teda nepochybné, že z ust. § 149 ods. 4 O.z. vyplýva, že zákon rieši otázku vyporiadania nielen so zreteľom na veci, ale aj so zreteľom na práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) v odôvodnení rozsudku sp. zn. 4 Cdo 147/2011 z 27.8.2013 na str. 11 uviedol: „Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje i na novelu Občianskeho zákonníka účinnú od 1.11.2008, ktorou bolo doplnené ustanovenie § 149 o nový odsek 5, podľa ktorého sa jednoznačne ustanovilo, že ak sa po vyporiadaní BSM rozhodnutím súdu alebo dohodou objaví majetok, ktorý nebol zahrnutý v rámci vyporiadania, platí preň domnienka uvedená v odseku 4. Podľa dôvodovej správy k tejto novele, cieľom navrhovanej právnej úpravy je jednak určiť pravidlá vyporiadania BSM bývalých manželov v prípadoch, že sa objaví majetok, ktorý nebol predmetom vyporiadania či už dohodou alebo rozhodnutím súdu a jednak zjednodušiť rozhodovanie súdov o majetku, ktorý nebol predmetom dohody alebo rozhodnutia súdu, nakoľko sa na takýto majetok podľa tohto ustanovenia vzťahuje obdobne zásada vyporiadania BSM v zmysle nevyvrátiteľnej právnej domnienky zakotvenej v § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka.“ Súd v bode 21. odôvodnenia rozsudku mimo iné konštatuje: „Predmetom konania nie je vyporiadanie BSM a preto sa súd v konaní nezaoberal skutočnosťami, ktorými sa strany sporu domáhali dodatočne upraviť spôsob a rozsah vyporiadania BSM.“

Nakoľko vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou bez pochyb došlo k vyporiadaniu BSM spôsobom ex lege podľa ust. § 149 ods. 4 O.z, je teda nutné konštatovať, že nevyvrátiteľná domnienka platí kategoricky, nakoľko dôkaz opaku nie je prípustný a v situácii, kedy zo zákona nastáva nevyvrátiteľná právna domnienka, je súd na túto skutočnosť povinný vziať zreteľ. Nakoľko súd uvedené (že došlo k vyporiadaniu BSM) nezohľadnil pri rozhodovaní, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu jednoznačne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd nesprávnym spôsobom interpretuje, že sa strany domáhali dodatočne upraviť spôsob a rozsah vyporiadania BSM. Žalovaná výslovne v súdnom konaní preukazovala a dokazovala, že na základe zákonného vyporiadania BSM nemá žalobca nárok na ním nárokovanú sumu v danom súdnom konaní. Zároveň je nepochybné, že na dané vyporiadanie musí súd prihliadnuť, nakoľko ide o veľmi podstatnú skutočnosť, ktorá mala nepopierateľný dosah na usporiadanie vzťahov medzi žalobcom a žalovanou. Súd dané usporiadanie musí reálne rešpektovať a tejto úprave vzťahu musí zodpovedať aj samotné rozhodnutie súdu. Súd nesprávne právne posudzuje vec, nakoľko je nepochybné, že strany sporu uzavreli úverovú zmluvu s bankou ako solidárni dlžníci, no tým, že po vzniku tohto záväzku strán sporu došlo k vyporiadaniu BSM zo zákona a to uplynutím doby, síce nedošlo k zmene záväzku voči banke ako veriteľovi, no na strane žalobcu a žalovanej ako solidárnych dlžníkov došlo k úprave pomerov, na ktoré je súd povinný prihliadnuť. Ust. § 150 O.z. dáva svojou všeobecnou formuláciou, ako aj tým, že výpočet hľadísk, na ktoré sa má pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva prihliadnuť, je iba príkladný, široké možnosti prihliadnuť podľa okolností konkrétneho prípadu na najrôznejšie (hoci aj v tomto ustanovení neuvedené) skutočnosti, ktoré môžu ovplyvniť spôsob vyporiadania. Hľadiská dané v ust. § 150 O.z. pre vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva platia tak pre konanie pred súdom, ako i pre mimosúdnu dohodu medzi manželmi ako i pre vyporiadanie uplynutím doby. Prostredníctvom ust. § 150 druhej vety O.z. sa riešia majetkové presuny medzi oddeleným a spoločným majetkom manželov, ku ktorým dochádzalo počas trvania manželstva, pričom uvedené sa bezprostredne týka aj situácie, kedy ide o presun z bezpodielového spoluvlastníctva do oddeleného vlastníctva niektorého z manželov. V praxi ide o prípad, keď sa „spoločné prostriedky“ vynaložia na kúpu vecí slúžiacich na osobnú potrebu, záľubu alebo na výkon povolania len jedného z manželov, t. j. na individuálny majetok jedného z manželov. Nakoľko právnym predpisom došlo k vyporiadaniu BSM, pričom obsahom BSM strán sporu nebol len záväzok voči D. D. K. vplývajúci zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0252635088 z 29.9.2005 (ďalej len „úver“), právny predpis stanovil v konečnom dôsledku aj podiel strán sporu na nesplatenom zostatku úveru. Nakoľko žalobca sa z majetku patriaceho do BSM nijakým spôsobom so žalovanou nevyporiadal, t. j. ponechal si aj všetky aktíva majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva, výsledným sumárom zákonného vyporiadania BSM je a musí byť, že žalovaná nie je povinná žalobcovi uhradiť polovicu nesplateného zostatku úveru.

Poukázala na chybné hodnotenie dôkazov súdom a to konkrétne v bode 21. odôvodnenia rozsudku, kde súd uvádza, že nebola hodnoverne preukázaná ani investícia účastníkov v sume 820.040,80 Sk do bytu vo vlastníctve žalobcu, keď nebola verifikovaná účtovnými dokladmi, a väčšina z tejto investície predstavuje hodnotu hnutelných vecí, pre ktoré platí fikcia vyporiadania po uplynutí lehoty stanovenej na vyporiadanie BSM. Písomným podaním súdu doručeným elektronickými prostriedkami dňa 11.8.2021 bol súd požiadaný o Inštrukciu akým spôsobom žiada predložiť/preukázať bloky k investícii. Zároveň na pojednávaní dňa 13.12.2019 právny zástupca žalovanej výslovne informoval opätovne súd o dokladoch

o investíciách, súdu boli tieto doklady priamo na pojednávaní k dispozícii, pričom súdu a aj právnenému zástupcovi žalobcu bol riadny prehľad/rozpis tejto investície doručený podľa inštrukcie súdu.

Nakoľko súd vyporiadanie BSM nezohľadnil pri rozhodovaní, súd rozsudkom dáva neoprávnenú a neodôvodnenú ochranu konaniu, ktoré je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi a zároveň, súd rozsudkom dáva neoprávnenú ochranu nároku na bezdôvodné obohatenie žalobcu voči žalovanej. O.z. v ust. § 3 ods. 1 zakotvuje jednu zo svojich základných zásad, a to menovite, že výkon práva povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi. Nepoctivému konaniu nesmie súd poskytnúť ochranu. Obsah dobrých mravov spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Zmyslom ust. § 3 ods. 1 O.z. je zamedziť výkonu práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom. V praxi ide o prípady, keď výkon práva je formálne v súlade so zákonom (právom), ale jeho cieľom je dosiahnutie iného výsledku, než dotknutá právna norma vo všeobecnosti predpokladá. Následkom výkonu práva a povinnosti v rozpore s dobrými mravmi je neposkytnutie ochrany práva, resp. odopretie autoritatívneho rozhodnutia súdu potrebného na vznik právneho vzťahu medzi oprávnenou a povinnou osobou. Na aplikáciu ust. § 3 ods. 1 O.z. v danom prípade sú splnené všetky pravidlá a to: 1. ide o výnimočný prípad, kedy prichádza výslovne do úvahy jeho aplikácia, 2. ide o námietku výkonu práva, ktorý sa týka hmotnoprávneho opatrenia a ktoré je upravené v O.z., 3. jeho uplatnenie nevedie k oslabeniu princípu právnej istoty, neprimerane neoslabí subjektívne práva žalobcu, 4. výkon práva podľa tohto ustanovenia sa týka existujúceho subjektívneho práva a povinnosti. Je nepochybné, že v danom prípade žalobca síce koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom svojho práva, inak právom dovoleným, sleduje bezdôvodné obohatenie sa na úkor žalovanej. V danom prípade ide síce o výkon práva žalobcu, ale o jeho závadný výkon, kedy konanie a výsledok sa zhodujú s výsledkom, ktorý malo právo na zreteli, ale za účelom dosiahnutia výsledku, ktorý je považovaný za nevítaný vedľajší následok tohto konania, t. j. sa bezdôvodne obohatiť na úkor žalovanej. Preto výkon práva žalobcu, aj keď sa javí formálne v súlade so zákonom, je v skutočnosti len zdanlivým výkonom práva; účelom tu nie je vykonať právo, ale konajúc v rozpore s ustálenými dobrými mravmi priamo vedený úmyslom spôsobiť žalovanej ujmu bezdôvodného obohatenia (poukázala na Ro NS ČR z 8.7.2004 sp. zn. 21Cdo 70/2004). Z pohľadu žalobcu a jeho konania je výslovne nemorálne, že si ponechal z majetku patriaceho do BSM všetky aktíva, ktoré boli riadne súdu pri dokazovaní preukázané a ktoré aj žalobca reálne speňažil, a ešte si aj nárokoval na úhradu sumu 22.047,70 eur, ktorú na základe priebehu tohto súdneho procesu znížil na sumu 21.518,29 eur. Žalobca pri výpovediach na jednotlivých pojednávaníach potvrdil, že sa nijakým spôsobom s BSM nijakým spôsobom nevyporiadal, ponechal si aj všetky finančné prostriedky, aj všetky hnutelné veci. Žalovaná bola ešte nútená žalobcovi vrátiť sedáciu súpravu, ktorú si ako jedinú zobrala.

Zároveň k bodu 22. odôvodnenia rozsudku uviedla, že práve za daných okolností (zákonného vyporiadania BSM) je jednoznačne spravodlivé posudzovať uplatnenie nároku žalobcom za konanie v rozpore s dobrými mravmi a práve situácia medzi žalobcom a žalovanou je výnimočnou situáciou, nakoľko cieľom konania žalobcu je motivácia bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalovanej. Ekonomický zámer žalobcu voči žalovanej potvrdzuje aj fakt, že jediná otázka k svedkyni A. F., matky žalovanej, smerovala na finančné prostriedky použité pri financovaní kúpy nehnuteľnosti domu v Špačinciach.

Nakoľko bolo súdu jednoznačne riadne preukázané, že z majetku patriaceho do BSM: 1. bol zveľaďovaný majetok vo výlučnom vlastníctve žalobcu (bol prerobený byt vo výlučnom vlastníctve žalobcu v sume 820.040,80 Sk, ktorý speňažil a nijako sa so žalovanou nevyporiadal), 2. po právoplatnosti rozvodu si žalobca ponechal vo svojom vlastníctve všetky hnutelné veci patriace do BSM (zariadenie bytu, motorové vozidlo = 264.000,-Sk, strelné zbrane, ...), 3. žalobca sa nevyporiadal so žalovanou za vklad (100.000 Sk) do spoločnosti SEIKO s.r.o., IČO: 36728578, zapísaná v OR OS Trnava, oddiel Sro, vložka č. 19522/T, vo výške základného imania spoločníka navrhovateľa v sume 100.000 Sk, 4. žalobca sa nevyporiadal so žalovanou z pohľadávky zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej s dlžníkom p. M. (v sume 150.000 Sk), 5. žalobca sa nevyporiadal so žalovanou s vyplatenými žalobcovými spotrebnými úvermi a kontokorentami v N. O. K., (boli vyplatené z finančných prostriedkov patriacich do BSM), 6. žalobca preukázane predal byt (70.000 €) vo svojom výlučnom vlastníctve, ktorý bol zveľaďovaný z majetku patriaceho do BSM bez akéhokoľvek vyporiadania sa so žalovanou a bez vyplatenia splátkového úveru v D. D. K. (Zmluva o splátkovom úvere č. 0252635088 z 29.9.2005, veriteľ D. D. K.), je nepochybné, že na základe nevyvrátiteľnej právnej domnienky zákonným vyporiadaním BSM nebola a ani nie je povinnosť podieľať sa žalovanej na splatenom dlhu D. D. žalobcom vo výške 1/2 tak, ako si to uplatňuje žalobca v tomto spore. Poukázala na skutočnosť, že aj keď konanie žalovaného je formálne v súlade so zákonom (ustanovenie § 511 O.z.), no jeho konanie je plne v rozpore s dobrými mravmi a to tým, že žiadnym spôsobom jeho konanie nerešpektuje zákonné vyporiadanie BSM. Nakoľko žalobca žiadnym spôsobom nerešpektuje zákonné vyporiadanie BSM a toto jeho konanie

je preto bez pochyb konaním v rozpore s dobrými mravmi, súd nevyhnutne musí odoprieť autoritatívne rozhodnutie potrebné na vznik právneho vzťahu medzi oprávnenou a povinnou osobou, t. j. súd musí návrh žalobcu zamietnuť. V danom prípade bez pochyb došlo k vyporiadaniu BSM medzi žalobcom a žalovanou spôsobom ex lege podľa ust. § 149 ods. 4 O.z., je teda nutné konštatovať, že nevyvrátiteľná domnienka platí kategoricky, nakoľko dôkaz opaku nie je prípustný a v situácii, kedy zo zákona nastáva nevyvrátiteľná právna domnienka, je súd na túto skutočnosť povinný vziať zreteľ. Aj z toho dôvodu je nutné návrh žalobcu zamietnuť, nakoľko nerešpektovaním vyporiadania BSM ex lege žalobcom ide bezpochyby o bezdôvodné obohatenie sa žalobcu na úkor žalovanej a to tým, že žalobca si ponechal všetky aktíva bez akéhokoľvek vyporiadania sa so žalovanou a zároveň si nárokuje od žalovanej aj sumu vo výške 21.518,29 eur, ktorú už má vyporiadanú na základe zákonného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej ako bývalých manželov.

Vyššie uvedené skutočnosti opätovne potvrdzujú skutočnosť, že nakoľko súd vyporiadanie BSM ex lege nezohľadnil, súd uvedeným nezohľadnením dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu jednoznačne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Žalovaná v napadnutom odvolaní len znovu opisuje skutočnosti, s ktorými sa súd už zapodieval, vysporiadal sa s týmito skutočnosťami a nič nové neuvádza. Žalovaná tvrdí, že väčšinu tvoril hnuťelný majetok. Nedokázala v priebehu pojednávania preukázať o aký majetok išlo. Zariadenie sa nakupovalo z úverov a na zveľadenie bytu sa tiež použili úvery. Žalovaná po rozvoze odišla bývať k novému partnerovi a z bytu si zobrala len to, čo považovala za potrebné. Zvyšok nechcela. Žalobca všetko odviezol do zberného dvora a mal s tým vlastne náklady. Ostatný majetok spomínaný v odvolaní bol vo vlastníctve firmy, ktorú žalobca nevladnil a veci používal ako zamestnanec. Spotrebné úvery všetky splatil žalobca. Žalovaná v priebehu pojednávania ničím nepreukázala skutočnosť, že nejaký úver resp. časť splatila ona. Žalobca predal svoj byt, ktorý nadobudol pred BSM, tento patril do jeho výlučného vlastníctva a splatil všetky úvery. Žalovaná nezplatila nič. RD v Lozorne patriaci do BSM predali a výnos použili ako pôžičku pre otca žalovanej. Žalovaná to popiera a úver poskytnutý na tento dom splatil výlučne žalobca.

Žalobca zastáva názor, že pokiaľ niekto konal v rozpore s dobrými mravmi, tak to bola jednoznačne žalovaná. Žiadnym spôsobom sa nezúčastnila na splácaní úverov, po rozchode neriešila vôbec nič a všetko nechávala na žalobcovi. Žalobca zvýšeným úsilím na svojej strane vyplatil všetky záväzky viažuce sa na masu BSM. Z dotknutého úveru, ktorý podpísala aj žalovaná žalobca pýta späť polovicu zo sumy, ktorú zaplatil. Zohľadnil aj námietku premlčania.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o uložení žalovanej povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 21.518,29 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v časti náhrady trov konania treba navzdory námietkam žalovanej považovať za vecne správny a potvrdiť ho.

Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasit' s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto – rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí učiniť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Podľa § 149 ods. 4 O.z. ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou alebo ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku vyporiadané rozhodnutím súdu, platí, pokiaľ ide o hnutelné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastník používa. O ostatných hnutelných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné. Z dôvodov právnej istoty a bezpečnosti občianskoprávných vzťahov zákon ustanovil trojročnú lehotu, v ktorej účastníci môžu predmet bezpodielového spoluvlastníctva vyporiadať dohodou alebo podať návrh na súd. Ak táto lehota márne uplynie, nastanú zákonné účinky vyporiadania uvedené v § 149 ods. 4 O.z., ktoré bránia trvaniu nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva po neobmedzenú dobu. Musia však byť splnené určité predpoklady, na základe ktorých môže dôjsť k tomuto spôsobu vyporiadania. Týmito predpokladmi sú: existencia nevyporiadaného majetku, ktorý tvoril bezpodielové spoluvlastníctvo, a to buď celého alebo jeho časti; skutočnosť, že obaja manželia musia byť živí alebo od zániku ich bezpodielového spoluvlastníctva do úmrtia jedného z nich musí uplynúť trojročná lehota, inak sa vyporiadanie vykoná v konaní o dedičstve; manželstvo musí zaniknúť rozvodom alebo musí dôjsť k zrušeniu bezpodielového spoluvlastníctva súdom podľa § 148 ods. 2, prípadne podľa § 148a ods. 2 O.z., či vyslovením trestu prepadnutia majetku (§ 59 ods. 3 TZ). Ak sú tieto podmienky splnené, márne uplynutie trojročnej lehoty zakladá nevyvrátiteľnú právnu domnienku, pokiaľ ide o hnutelné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva výlučne užíva ako vlastník pre svoju potrebu alebo potrebu svojej rodiny a domácnosti. Preto ak určitú hnutelnú vec na konci ustanovenej trojročnej lehoty užíva len jeden z bývalých manželov, pričom sa toto užívanie nedeje proti vôli druhého manžela, alebo ak sa na konci tejto lehoty vytvoril faktický stav trvalého nerušeného užívania veci len jedným z manželov, možno konštatovať, že tento manžel vec užíva výlučne ako vlastník pre svoju potrebu. Ak sa takýto skutkový záver nepotvrdí, hnutelná vec sa uplynutím trojročnej lehoty stane predmetom podielového spoluvlastníctva bývalých manželov, ktorých podiely sú rovnaké. V prípade nehnuteľných vecí márne uplynutie trojročnej lehoty zakladá nevyvrátiteľnú právnu domnienku podielového spoluvlastníctva bývalých manželov s rovnosťou podielov. Pokiaľ ide o ostatné spoločné majetkové práva a povinnosti bývalých manželov (napr. v prípade spoločných vkladov, dlhov, pohľadávok, ktoré tvoria predmet bezpodielového spoluvlastníctva), platí tiež nevyvrátiteľná právna domnienka, že bývalí manželia sú z týchto ostatných majetkových práv a povinností vo vzájomnom vzťahu oprávnení a zaviazaní v rovnakom pomere. (Komentár IURA, ASP) Občiansky zákonník síce nemá výslovné ustanovenie o tom, ako majú byť vyporiadané dlhy manželov, ktoré sú spojené s ich BSM a vznikli za jeho trvania. Tieto dlhy nepatria podľa § 143 O.z. do BSM a tak sa na ne nevzťahujú ustanovenia §149 a § 150 O.z. Nakoľko však tieto vzťahy nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, potom sa v zmysle § 853 ods.1 O.z. spravujú ustanoveniami O.z., ktoré upravujú vzťahy obsahom a účelom im najbližšie, teda je namieste primerane použiť § 149 a § 150 O.z., pokiaľ vznikli za trvania BSM. Súdna prax už dávno (R 42/1972) dovodila, že ak ide o spoločné záväzky, resp. dlhy (bývalých) manželov, má ich vyporiadanie účinky len vo vzájomnom vzťahu manželov, bez ohľadu na to, akým spôsobom k vyporiadaniu došlo (dohodou, rozhodnutím súdu, zákonnou domnienkou). Voči tretím osobám, najmä veriteľom, sú (bývalí) manželia zaviazaní spoločne a nerozdielne.

Podľa § 145 ods. 2 O.z. z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne.

Podľa § 511 ods. 1 O.z. ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté alebo ak to vyplýva z povahy plnenia, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich. Ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne.

Podľa § 511 ods. 2 veta prvá O.z. ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu nie je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak, sú podiely na dlhu všetkých dlžníkov vo vzájomnom pomere rovnaké. Podľa § 511 ods. 3 veta prvá O.z. ak dlžník v rozsahu uplatneného nároku dlh sám splnil, je oprávnený požadovať náhradu od ostatných podľa ich podielov.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že spoločným záväzkom je záväzok, keď na strane dlžníka je viacero subjektov, ako je tomu v uvedenom prípade. Povinnosť viacerých dlžníkov plniť súčasne jednému veriteľovi (alebo aj viacerým) môže vzniknúť na základe rôznych právnych skutočností. Citované ustanovenie upravuje spoločné záväzky, ak je na strane dlžníkov viac osôb, na princípe solidárnej zodpovednosti za splnenie dlhu veriteľovi (pasívna solidarita). Pasívna solidarita vzniká teda iba v prípade, keď sa v zákone, v dohode účastníkov, v súdnom rozhodnutí (vydanom napríklad na základe § 439 O.z.) ustanovuje, alebo keď to vyplýva z povahy plnenia, že účastníci sú zaviazaní spoločne

a nerozdielne. Právne následky pasívnej solidarity spočívajú v tom, že veriteľ (veritelia) je oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek dlžníka a ten je povinný veriteľovi poskytnúť celé plnenie. V prípade, ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných vo vzťahu k veriteľovi zanikne. Z pasívnej solidarity vyplýva zároveň regresný vzťah, t. j. vzťah medzi dlžníkom, ktorý splnil celý záväzok a ostatnými dlžníkmi. Dlžník, ktorého veriteľ vyzval na splnenie dlhu, môže ostatných dlžníkov požiadať, aby mu pred tým plnili (tzv. predbežný regres) alebo splniť dlh a následne dlžníkov požiadať, aby mu plnili (tzv. následný regres). Regresný nárok sa vzťahuje iba na tú časť plnenia, ktorá prevyšuje dlžníkov podiel. Ak došlo k splneniu celého dlhu, objem regresu sa rovná celkovému plneniu zníženému o časť pripadajúcu na dlžníka, ktorý plnenie poskytol.

Ak mali spoločnú pôžičku manželia, ktorí sa rozviedli, a o ich spoločnom majetku platí to, čo je ustanovené v § 149 ods. 4 O.z., potom sa ten z bývalých manželov, ktorý zaplatil celý dlh z tejto pôžičky (alebo viac ako polovicu), môže žalobou na súde domáhať, aby mu druhý z bývalých manželov nahradil, čo mal na tento dlh platiť podľa rovnakého podielu ich obidvoch na tomto dlhu. (6C 620/1987 OS Rožňava, R 22/1991)

V prejednávanej veci bolo vykonaným dokazovaním preukázané (nesporné skutočnosti), že manželstvo strán (uzavreté dňa 5.10.2002, za trvania ktorého nebolo zrušené BSM strán, ani dohodou rozšírený alebo zúžený zákonom určený rozsah bezpodielového spoluvlastníctva) zaniklo právoplatnosťou rozsudku o ich rozvode (dňom 8.11.2007), so zánikom manželstva zaniklo i ich BSM (§ 148 ods. 1 O.z.), v trojročnej zákonnej lehote nebolo bezpodielové spoluvlastníctvo po jeho zániku vyporiadané (súdnym rozhodnutím ani dohodou strán) a nebol ani podaný návrh na súdne vyporiadanie (Žiadny z bývalých manželov nepodal žalobu o vyporiadanie BSM, mohla tak rovnako ako žalobca urobiť aj žalovaná.). Preto platí, že bolo vyporiadané za podmienok uvedených v ustanovení § 149 ods. 4 O. z. Žalobca platil spoločný dlh strán (splátky úveru) aj po zániku BSM a teda do polovice plnenia zaplatil dlh aj za žalovanú. Keďže žalobca splnil ich spoločný a nerozdielny záväzok, vzniklo mu právo, aby žalovaná platila polovicu celého plnenia, lebo ak mali spoločný úver manželia, ktorí sa rozviedli, a o ich spoločnom majetku platí to, čo je stanovené v § 149 ods. 4 O. z., potom sa ten z bývalých manželov, ktorý zaplatil celý dlh z tohto úveru (alebo viac ako polovicu), môže žalobou na súde domáhať, aby mu druhý z bývalých manželov nahradil, čo mal na tento dlh platiť podľa rovnakého podielu ich obidvoch na tomto dlhu.

Súd prvej inštancie správne žalobcom uplatnený nárok podradil pod hypotézu právnej normy ust. § 511 ods. 3 O.z., a žalobcovi správne priznal to, čo na spoločný dlh plnil za žalovanú (po zohľadnení čiastočného späťvzatia žaloby). Ide o plnenie dlhu, ktoré nastalo až po zániku BSM a boli naň povinné obidve strany sporu ako solidárni dlžníci.

V danej veci nepochybne bolo preukázané (nesporné skutočnosti), že žalobca a žalovaná boli spoludlžníkmi veriteľa D. D. K. (na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 0252635088 z 29.9.2005, uzavretej medzi D. D. ako veriteľom a stranami /za trvania manželstva/ ako dlžníkmi) a že po zániku manželstva a BSM strán dlh strán (splátky úveru) platil výlučne žalobca zo svojich finančných prostriedkov, v dôsledku čoho mu vznikol regresný vzťah, tzv. následný regres, právo požadovať od žalovanej zaplatať jej podielu na dlhu, ktorý za ňu žalobca splnil. V danej veci bolo preukázané, že žalobca plnil po zániku manželstva a BSM strán úver v celkovej výške 44,095,40 eur. Keďže právnym predpisom, ani rozhodnutím súdu nebolo ustanovené, ani stranami dohodnuté inak, podiely na dlhu oboch dlžníkov sú rovnaké. Z uvedeného dôvodu preto žalobcovi vzniklo regresné právo požadovať od žalovanej zaplatať polovicu ním zaplateného spoločného dlhu t. j. sumu 22.047,70 eur (44,095,40:2), žalobca však v časti o zaplatať 529,41 eur vzal žalobu späť, preto mu súd prvej inštancie správne priznal sumu 21.518,29 eur (22.047,70-529,41).

6. Odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie to, že došlo k vyporiadaniu BSM spôsobom ex lege podľa ust. § 149 ods. 4 O.z, nezohľadnil pri rozhodovaní, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu jednoznačne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej namietala, že na základe zákonného vyporiadania BSM nemá žalobca nárok na ním nárokovánú sumu v danom súdnom konaní, nakoľko je síce nepochybné, že strany sporu uzavreli úverovú zmluvu s bankou ako solidárni dlžníci, no tým, že po vzniku tohto záväzku strán sporu došlo k vyporiadaniu BSM zo zákona a to uplynutím doby, síce nedošlo k zmene záväzku voči banke ako veriteľovi, no na strane žalobcu a žalovanej ako solidárnych dlžníkov došlo k úprave pomerov, na ktoré je súd povinný prihliadnuť. Nakoľko žalobca sa z majetku patriaceho do BSM nijakým spôsobom so žalovanou nevyporiadal, t. j. ponechal si aj všetky aktíva majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva, výsledným sumárom zákonného vyporiadania BSM je a musí byť, že žalovaná nie je povinná žalobcovi uhradiť polovicu nesplateného zostatku úveru.

Odvolací súd k týmto námietkam uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie vychádzal z toho, že nastali zákonné účinky vyporiadania BSM uvedené v § 149 ods. 4 O.z. (viď napr. 20. bod odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie). Z odvolanie nie je zrejmé akú úpravu pomerov na strane žalobcu a žalovanej ako solidárnych dlžníkov, na ktorú by mal súd prihliadnuť, má odvolateľka na mysli, taktiež nie je zrejmé z čoho vyvodzuje, že by sa mal žalobca z majetku patriaceho do BSM nejakým (neuvedeným) spôsobom s ňou vyporiadať, keď podľa ust. §149 ods. 4 O.z. platí, pokiaľ ide o hnuiteľné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastník používa, o ostatných hnuiteľných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké, to isté platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné. Teda z daného ustanovenia nevyplýva nejaké ďalšie vyporiadanie medzi manželmi. Pokiaľ tu sú hnuiteľné alebo nehnuteľné veci, pre ktoré platí v dôsledku aplikácie § 149 ods. 4 O.z., že sú v podielovom spoluvlastníctve strán, v ktorom si prípadne žalovaná neželá zotrvať je potrebné z jej strany pristúpiť k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva, a nie z uvedeného nesprávne vyvodzovať, že žalovaná nie je povinná žalobcovi uhradiť polovicu ním po zániku BSM uhradeného zostatku úveru strán. Na základe uvedeného tieto námietky nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

Pokiaľ odvolateľka namietala chybné hodnotenie dôkazov a záver súdu /že nebola hodnoverne preukázaná investícia účastníkov v sume 820.040,80 Sk do bytu vo vlastníctve žalobcu, keď nebola verifikovaná účtovnými dokladmi, a väčšina z tejto investície predstavuje hodnotu hnuiteľných vecí, pre ktoré platí fikcia vyporiadania po uplynutí lehoty stanovenej na vyporiadanie BSM/, keď písomným podaním súdu doručeným dňa 11.8.2021 žalovaná súd požiadala o inštrukciu akým spôsobom žiada predložiť/preukázať bloky k investícii a aj na pojednávaní dňa 13.12.2019 výslovne informovala opätovne súd o dokladoch o investíciách, a súdu boli tieto doklady priamo na pojednávaní k dispozícii, pričom súdu a aj právnenému zástupcovi žalobcu bol riadny prehľad/rozpis tejto investície doručený podľa inštrukcie súdu; odvolací súd k tejto námietke uvádza, že na pojednávaní dňa 13.12.2019 zástupca žalovanej uviedol, že majú doklady o investíciách na rekonštrukciu bytu počas trvania manželstva, jedná sa o staré bločky, nejdú prefotiť, spraví vyjadrenie, ktoré prepošle protistrane a súdu s tým, že bločky je možné ešte čítať a tieto je možné verifikovať v zápisnici o pojednávaní, ďalej odvolací súd uvádza žiadne podanie z 11.8.2021 sa v spise nenachádza, v spise sa nachádza podanie doručené súdu 12.8.2020, ktoré bolo oboznámené na pojednávaní dňa 13.8.2020, prílohou ktorého podania je tabuľka s označením Investície do bytu vo výlučnom vlastníctve žalobcu, v ktorej sú v stĺpcoch s označením druh tovaru, dátum nákupu a kúpna cena, zoradené položky, s uvedením celkovej ceny 631.688 Sk, v prevažnej miere tieto položky nepredstavujú investície do bytu ale nákup hnuiteľných vecí, pre ktoré /ako to už uviedol aj súd prvej inštancie/ po uplynutí troch rokov od zániku BSM platí, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastník používa, o ostatných hnuiteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. Ako už bolo odvolacím súdom uvedené z ustanovenia § 149 ods. 4 O.z. vyplýva nevyvráťiteľná právna domnienka, pokiaľ ide o hnuiteľné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva výlučne užíva ako vlastník pre svoju potrebu alebo potrebu svojej rodiny a domácnosti. Preto ak určitú hnuiteľnú vec na konci ustanovenej trojročnej lehoty užíva len jeden z bývalých manželov, pričom sa toto užívanie nedeje proti vôli druhého manžela, alebo ak sa na konci tejto lehoty vytvoril faktický stav trvalého nerušeného užívania veci len jedným z manželov, možno konštatovať, že tento manžel vec užíva výlučne ako vlastník pre svoju potrebu. Ak sa takýto skutkový záver nepotvrdí, hnuiteľná vec sa uplynutím trojročnej lehoty stane predmetom podielového spoluvlastníctva bývalých manželov, ktorých podiely sú rovnaké. Odvolací súd opätovne uvádza, že pokiaľ tu sú hnuiteľné veci, pre ktoré platí v dôsledku aplikácie § 149 ods. 4 O.z., že sú v podielovom spoluvlastníctve strán, v ktorom si prípadne žalovaná neželá zotrvať je potrebné z jej strany pristúpiť k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva. I v prípade preukázania investícií zo spoločného majetku na majetok žalobcu by to nič nezmenilo na tom, že predmetné konanie nie je konaním o vyporiadanie BSM, ktoré konanie v prípade záujmu mohla žalovaná iniciovať a vyriešiť celý komplex aktív a pasív zaniknutého BSM, žalovaná sa nemôže v predmetnom konaní domáhať nárokov, ktoré si mohla uplatniť (ale neuplatnila) v rámci osobitného konania o vyporiadanie BSM, ktoré v stanovenej lehote neiniciovala. Táto námietka tak nebola dôvodná.

Odvolateľka tiež namietala, že súd prvej inštancie vyporiadanie BSM nezohľadnil pri rozhodovaní a dal neoprávnenú a neodôvodnenú ochranu konaniu, ktoré je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi a zároveň súd rozsudkom dal neoprávnenú ochranu nároku na bezdôvodné obohatenie žalobcu voči

žalovanej. Na aplikáciu ust. § 3 ods. 1 O.z. v danom prípade sú podľa nej splnené všetky podmienky, je nepochybné, že v danom prípade žalobca síce koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom svojho práva, inak právom dovoleným, sleduje bezdôvodné obohatenie sa na úkor žalovanej. Výkon práva žalobcu, aj keď sa javí formálne v súlade so zákonom, je v skutočnosti len zdanlivým výkonom práva; účelom tu nie je vykonať právo, ale konajúc v rozpore s ustálenými dobrými mravmi priamo vedený úmyslom spôsobiť žalovanej ujmu bezdôvodného obohatenia (poukázala na Ro NS ČR z 8.7.2004 sp. zn. 21Cdo 70/2004). Z pohľadu žalobcu a jeho konania je výslovne nemorálne, že si ponechal z majetku patriaceho do BSM všetky aktíva, ktoré boli riadne súdu pri dokazovaní preukázané a ktoré aj žalobca reálne speňažil, a ešte si aj nárokoval na úhradu sumu 22.047,70 eur. Zároveň k bodu 22. odôvodnenia rozsudku uviedla, že práve za daných okolností (zákonného vyporiadania BSM) je jednoznačne spravodlivé posudzovať uplatnenie nároku žalobcom za konanie v rozpore s dobrými mravmi a práve situácia medzi žalobcom a žalovanou je výnimočnou situáciou, nakoľko cieľom konania žalobcu je motivácia bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalovanej. Ekonomický zámer žalobcu voči žalovanej potvrdzuje aj fakt, že jediná otázka k svedkyňi A. F., matky žalovanej, smerovala na finančné prostriedky použité pri financovaní kúpy nehnuteľnosti domu v H.. Je nepochybné, že na základe nevyvrátiteľnej právnej domnienky zákonným vyporiadaním BSM nebola a ani nie je povinnosť žalovanej podieľať sa na splatenom dlhu D. D. žalobcom vo výške 1/2 tak, ako si to uplatňuje žalobca v tomto spore. Konanie žalovaného je formálne v súlade so zákonom (ustanovenie § 511 O.z.), no jeho konanie je plne v rozpore s dobrými mravmi a to tým, že žiadnym spôsobom jeho konanie nerešpektuje zákonné vyporiadanie BSM, súd nevyhnutne musí odoprieť autoritatívne rozhodnutie potrebné na vznik právneho vzťahu medzi oprávnenou a povinnou osobou, t. j. súd musí návrh žalobcu zamietnuť. Žalobca si nárokuje od žalovanej sumu vo výške 21.518,29 eur, ktorú už má vyporiadanú na základe zákonného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej ako bývalých manželov.

Odvolačný súd k tejto námietke uvádza, že právo vyporiadať BSM dohodou, alebo podať návrh na jeho vyporiadanie súdom zanikne uplynutím 3 rokov od zániku BSM a nastupuje domnienka vyporiadania uvedená v § 149 ods. 4 O.z. Pokiaľ odvolateľka uvádza, že žalovaná suma už bola vyporiadaná na základe zákonného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej ako bývalých manželov, odvolací súd k tomu uvádza, že platí nevyvrátiteľná právna domnienka, že bývalí manželia sú vo vzťahu k nesplatenej časti úveru (ku dňu zániku BSM) vo vzájomnom vzťahu oprávnení a zaviazaní v rovnakom pomere, preto pokiaľ žalobca uhradil po zániku BSM celý zostatok úveru, vzniklo mu regresné právo požadovať od žalovanej zaplatenie polovice ním zaplateného spoločného dlhu a bol aktívne legitimovaný domáhať sa svojho nároku na základe ust. § 511 ods. 3 O.z. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovanej, že konanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, sa odvolací súd stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že obaja rozvedení manželia mali právo vysporiadať BSM dohodou alebo podať žalobu na súd na jeho vyporiadanie rozhodnutím súdu do troch rokov od zániku BSM, ani jeden z manželov toto právo bezdôvodne nevyužil. Pasivita žalovanej tak prispela v rovnakom rozsahu ako u žalobcu k nástupu domnienky vyporiadania uvedenej v § 149 ods. 4 O.z. a k vzniku následného regresného nároku žalobcu uplatneného v predmetnom spore. Nebolo by spravodlivé posudzovať uplatnenie nároku žalobcom za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď vzniknutú situáciu zavinila rovnako aj žalovaná. Minimálne zo vzájomných návrhov na vyporiadanie BSM mala žalovaná vedomosť o výške pasív patriacich do BSM. Súd prvej inštancie zdôraznil, že predmetom konania nebolo vyporiadanie BSM, a teda ani posúdenie usporiadania spoločného majetku strán sporu. Postup súdu podľa § 3 ods. 1 O.z. (dobré mravy) má miesto len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov či uspokojenie iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu, prípadne kedy je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcich sa tak vo vzťahu medzi stranami sporu, ako aj na postavenie niektorej z nich navonok. Vzhľadom na vykonané dokazovanie sa v danom prípade nejedná o výnimočnú situáciu, pri ktorej by bolo dôvodné aplikovať postup podľa § 3 ods. 1 O.z.. Odvolací súd dodáva, že pokiaľ žalovaná videla rozpor s dobrými mravmi v tom, že sa podľa jej názoru žalobcovi dostalo na základe zákonného vyporiadania BSM viac ako jej (čo v rozdielne ona považovala za bezdôvodné obohatenie), toto podľa názoru odvolacieho súdu ani v prípade preukázania takejto skutočnosti nemožno považovať za výnimočnú situáciu, alebo okolnosť a pričítať to na vrub žalobcovi, nakoľko žalovanej, ktorá mala presnú vedomosť o rozsahu masy BSM, o aktívach, pasívach, úveroch i investíciách atď. a disponovala aj potrebnou právnou pomocou (pri pokuse o mimosúdnu dohodu bola zastúpená advokátom) nič nebránilo podať návrh na vyporiadanie BSM rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Sama žalovaná uviedla, že advokát jej povedal, že uplynutím 3-ročnej lehoty všetko pôjde pol na pol, preto vyporiadanie BSM strán ďalej neriešila a až s odstupom niekoľkých rokov vidí rozpor s dobrými mravmi v konaní žalobcu,

a to až potom čo si uplatnil regresný nárok vo či nej. Na základe uvedeného sa odvolací nestotožnil s jej názorom o rozpore konania žalovaného s dobrými mravmi. Pokiaľ sa žalovaná domnievala, že sa na jej úkor žalobca bezdôvodne obohatil, z obsahu spisu nevyplýva, že by si nárokovala vydanie bezdôvodného obohatenia samostatným návrhom na začatie konania alebo vzájomným návrhom.

Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozhodnutia, pre svoje skutkové zistenia vzal do úvahy skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaných dôkazov, prednesov strán, listinných dôkazov, žiadne podstatné skutočnosti, ktoré boli v tomto konaní vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli za konania najavo neopomenul. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd porušil zásady vyplývajúce z ust. § 191 CSP v súvislosti s hodnotením dôkazov, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, pričom svoje skutkové zistenia správne subsumoval pod aplikovaný právny predpis a daný právny vzťah správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil, odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nároku a obranou proti takému uplatneniu. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

7. Skutočnosti uvedené v odvolaní žalovanej neboli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalovanej z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov nemožno považovať za opodstatnené. Žalovaná v odvolaní neprodukovala žiadne relevantné tvrdenia, s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvej inštancie. Všetky relevantné skutkové zistenia, vyplývajúce z obsahu spisu boli riadne uvedené v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý sa s podstatnými otázkami v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vysporiadal.

Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o uložení žalovanej povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 21.518,29 eur a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, a v časti o trovách konania podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho, od rozhodnutia vo veci samej závislého, odvolaním nespochybneného výroku rozsudku o náhrade trov konania (prvoinštančného i odvolacieho konania sp. zn. 25Co/276/2017).

8. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanej právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobca), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaná), keď odvolací súd nevidel v predmetnom spore žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočné nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP).

9. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)